

SOMAN CHAINANI

OP ZOEK
NAAR ROEM

Vertaling Karin de Haas
Illustraties Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Soman Chainani

Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil: Quests For Glory*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2017 Iacopo Bruno

Illustratie pagina 160: Michael Blank

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Auteursfoto: © Chad Wagner en Steven Trumon Gray

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1388 6

ISBN 978 94 027 6956 2 (e-book)

NUR 284 & 285

Eerste druk november 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.

Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I

De bijna-koningin

Als je het grootste deel van je leven je Lang en Gelukkig met een meisje hebt gepland, voelt het raar om je bruiloft met een jongen te organiseren.

Een jongen die Agatha al maanden ontliiep.

Ze kon niet slapen, ze was op van de zenuwen. Haar brein tolde van alle dingen die ze nog moest doen voor de grote dag, maar dat was niet de werkelijke reden dat ze nog wakker lag.

Nee, het was iets anders: een herinnering aan de jongen met wie ze op het punt stond te gaan trouwen... Een herinnering die ze nauwelijks kon verdragen...

Tedros, die met een betraand gezicht over de schouders van een man was geworpen. Tedros die een oerkreet uitstootte, zo gepijnigd en ijzingwekkend dat Agatha soms niets anders meer kon horen.

Ze draaide zich om en begroef haar hoofd onder een kussen.

Er waren zes maanden verstreken sinds die dag, de dag van de kroning. Sindsdien had ze niet meer goed geslapen.

Ze voelde dat Killer lag te woelen aan het voeteneind, nerveus door haar rusteloosheid. Ze zuchtte van medelijden met het beest en probeerde zich op haar ademhaling te concentreren. Stukje bij beetje kwam haar hoofd tot rust. Bij haar werkte het altijd beter als ze iets deed om iemand anders te helpen, al was het maar in slaap vallen om haar kale kat te ontzien... Kon ze maar iets doen om haar prins te helpen, dacht ze. Samen konden ze altijd alles aan...

Klik.

Haar hart sloeg een slag over.

De deur.

Ze luisterde aandachtig, en naast het zachte gesnurk van Killer hoorde ze het geluid van de grendel die krakend open werd geschoven.

Ze deed net alsof ze sliep, maar haar hand kroop naar voren, tastend naar het mes op haar nachtkastje.

Dat mes lag daar al sinds ze in Camelot was gearriveerd. Ze had geen keus: Tedros had hier al vijanden gemaakt lang voordat hij was teruggekeerd om zijn plek als koning in te nemen. Zelfs al zaten die vijanden nu in de gevangenis, ze hadden overal spionnen die erop gebrand waren om Tedros en zijn toekomstige koningin te vermoorden...

Langzaam ging de deur van haar slaapkamer open.

Niemand mocht zich op dit tijdstip in haar gang begeven. Niemand mocht zich in haar vleugel van het kasteel begeven.

Het maanlicht viel door het geopende kiertje van de deur op haar rug. Haar ademhaling werd oppervlakkig toen ze gedempte voetstappen op de marmeren vloer hoorde. Een schaduw kroop naar haar bed en viel op de lakens.

Ze klemde haar hand stevig om het mes.

Langzaam zakte een gewicht op het matras achter haar.

Wacht, hield ze zichzelf voor.

Het gewicht werd zwaarder. Het kwam dichterbij.

Wacht.

Ze hoorde iemand ademen.

Wacht.

De schaduw reikte naar haar...

Nu.

Vliegensvlug draaide ze zich om en haalde uit met het mes naar de nek van de indringer, maar hij greep haar pols vast en drukte haar tegen het bed, met het mes op een millimeter van zijn keel.

Ze hijgde van angst terwijl zij en de indringer in elkaars opengesperde ogen starden.

In het donker zag ze slechts zijn oogwit, maar nu voelde ze de warmte van zijn huid en rook ze zijn frisse, dauwachtige zweet, en alle angst ebde uit haar lichaam weg. Voorzichtig liet ze hem het mes wegduwen voordat hij zijn adem liet ontsnappen en op het kussen naast haar plofte. Het ging allemaal zo snel, zo zacht, dat Killer zich niet eens verroerde.

Ze wachtte tot hij iets zou zeggen, of haar tegen zijn borst zou trekken of haar zou vertellen waarom hij haar al die tijd had ontlopen. In plaats daarvan kroop hij tegen haar aan en rolde zich op, zachtjes jammerend als een vermoeide hond.

Ze streelde zijn zijdezachte haar, veegde het zweet met haar vingertoppen van zijn slapen en liet hem op haar nachtpajon snikken.

Ze had hem nog nooit zien huilen. Niet op deze manier tenminste, zo bang en verslagen.

Terwijl ze hem vasthield, kwam zijn ademhaling echter tot rust. Zijn lichaam gaf zich aan haar aanraking over, en hij keek met een flauw glimlachje naar haar op...

Toen verdween zijn glimlach.

Iemand hield hen in de gaten. Een lange vrouw met een tulband op haar hoofd doemde op in de deuropening, met haar glanzende tanden op elkaar geklemd.

Van het ene op het andere moment was Tedros weer verdwenen.

Splinters augustuszon vielen door het raam op de kroonluchter en fonkelde in Agatha's ogen.

Terwijl ze slaperig met haar ogen knipperde, zag ze dat er kristallen ontbraken in de kroonluchter, die als een oude grafsteen met spinnenwebben was bedekt.

Ze drukte haar kussen tegen haar borst. Het rook nog naar hem. Killer

sloop omhoog vanaf het voeteneind en snuffelde aan het kussen, met zijn poot geheven om het kapot te krabben. Agatha wierp hem een waarschuwend blik toe, en de kat kroop weer terug naar het voeteneind. In elk geval gaat hij vooruit, dacht ze; de eerste nacht in het kasteel had hij in de schoenen van Tedros geplast.

Er klonken stemmen in haar vleugel. Ze zou niet lang meer alleen zijn.

Ze ging rechtop zitten in haar wijde zwarte nachtjapon en keek haar kamer rond. Die was drie keer zo groot als haar oude huis in Gavaldon, met stoffige, met edelstenen afgezette spiegels, een doorgezakte bank en een antiek bureautje van ivoor en beenderen. Met haar kussen als een reddingsboei tegen zich aan geklemd zoog ze de stilte op die afstraalde van de gebarsten lichtblauwe marmeren tegels en het bijpassende behang met het vlekkerige gouden bloempatroon. De suite van de koningin was zoals al het andere op Camelot: koninklijk van een afstandje, dof van dichtbij. Dit gold ook voor haar: ze bewoonde de vleugel van de koningin, maar ze wás nog helemaal geen koningin.

De bruiloft was pas over twee maanden. Een bruiloft die haar met de dag nerveuzer maakte.

Ooit, lang geleden, had Agatha zich voorgesteld dat zij en Sophie nog Lang en Gelukkig in Gavaldon zouden leven. Ze zouden de trotse bezitters zijn van een huisje in het dorp, waar ze iedere ochtend zouden ontbijten met thee en toast, om zich daarna naar de boekhandel van meneer Deauville te begeven, die was omgedoopt tot de A&S Boekhandel, want zij en Sophie zouden de winkel overnemen als de oude man eenmaal was gestorven. Na het werk zou ze helpen met het plukken van kruiden en bloemen die Sophie zou gebruiken om haar schoonheidscrèmes te maken, waarna ze samen bezoekjes zouden brengen aan Agatha's moeder op de Grafheuvel en aan zouden schuiven voor stoofpot van lamshersenen en hagedissenquiche. En gestoomde pruimen en komkommers voor Sophie, uiteraard. Samen zouden ze een doodgewoon leventje leiden. Gelukkig zijn. Vriendschap was het enige wat ze nodig hadden.

Ze kneep harder in het kussen. Wat was er veel veranderd.

Nu haar moeder dood was, was Sophie benoemd tot decaan van Kwaad op een toverschool, en Agatha ging trouwen met de zoon van koning Arthur.

Niemand verheugde zich meer op de bruiloft dan Sophie, die de ene brief na de andere stuurde vanuit haar verre kasteel, vol met ontwerpen van jurken en porselein en taarten die Agatha zou moeten gebruiken op haar grote dag. ('Lieve Aggie, je hebt nog niet laten weten wat je van de zijden stalen voor de sluier vond. Of de suggesties voor borrelhapjes die ik heb gestuurd. Werkelijk, lieverd, als je niet wilt dat ik je help, zeg het dan gewoon...')

Agatha zag de brieven op een stapeltje op haar bureau liggen, bedekt met een laagje stof. Iedere dag nam ze zich voor om ze te beantwoorden, maar dat deed ze nooit. En het ergste was dat ze niet wist waarom.

De voetstappen buiten haar kamer werden luider.

Haar maag kromp ineen.

Zo ging het nu al zes maanden. Zij werd steeds nerveuzer, en Tedros trok zich steeds meer terug. De afgelopen nacht waren ze nog het dichtst bij een gesprek over het incident op de kroningsdag gekomen, en zelfs toen hadden ze geen van beiden zelfs maar een woord gesproken. Ze wist dat hij zich schaamde... Dat hij er kapot van was. Ze kon hem niet helpen als hij niet met haar praatte. En hij kon niet met haar praten als hij nooit bij haar was.

Nog meer stemmen. Meer voetstappen.

Met een droge mond griste ze het glas water van haar nachtkastje. Leeg, net als de kan.

Killer sprong van het bed en sloop naar de verschoten deuren.

Ze moest echt wat tijd met Tedros doorbrengen, gewoon met z'n tweetjes. Tijd waarin ze geen aparte levens leidden. Tijd waarin ze net als vroeger eerlijk en close konden zijn. Tijd waarin ze weer zichzelf konden zijn...

De deuren vlogen open en er stapten vier kamermeisjes naar binnen, gekleed in identieke uniformen in verschillende pastelkleuren – zalmroze, pistachegroen, lichtgeel en roze – alsof ze een doos gemengde meringues waren. Ze werden aangevoerd door een lange, gebruide vrouw met een lavendelkleurige japon. Ze droeg smokey oogmake-up en glanzende rode lippenstift, en haar wilde zwarte haar werd maar ternauwernood in bedwang gehouden door een tulband. Ze droeg een notitieboek in haar ene hand, en in de andere had ze een ganzenveerpen die zo lang was dat het wel een zweep leek.

‘Om zeven uur ontbijt met de bruidsbloemist in de eetkamer van de Blauwe Toren, daarna aaneensluitende afspraken van twintig minuten met potentiële kleermakers om te beslissen wie het linnengoed voor de bruiloft mag naaien en daarna een interview met de *Camelot Koerier* voor hun bruiloftseditie. Om negen uur een bezoek aan de dierentuin van Camelot om de officiële trouwduiven uit te zoeken; ze hebben verschillende soorten, in verscheidene tinten wit...’

Agatha kon nauwelijks luisteren, want Zalm en Pistache hadden haar uit bed gezeuld en ze schrobden haar met gloeiend hete washandjes, terwijl Lichtgeel een tandenborstel in haar mond propte en Roze haar gezicht volsmeerde met crèmes, zoals Sophie dat vroeger deed, alleen gebeurde het nu zonder Sophies flair of humor.

‘Daarna een signeursessie van *Het sprookje van Sophie en Agatha* bij Het Boekenhoekje om geld in te zamelen voor de renovatie van de kasteelriolering,’ vervolgde de vrouw in het lavendelblauw met een scherpe bekakte tongval, ‘gevolgd door een liefdadigheidslunch bij de Spanselclub, waar je sprookjes zult voorlezen aan kinderen van rijke ouders die geld doneren om de ophaalbrug te repareren...’

‘Eh... vrouwe Gremlaine? Heb ik ergens vandaag tijd om Tedros te zien?’ vroeg Agatha met een stem die gedempt werd door de blauwe japon die de vrouwen over haar hoofd trokken. ‘We hebben al in geen tijden meer met z’n tweeën gegeten -’

‘Na de lunch heb je je eerste walsles om je voor te bereiden op de bruiloftsdans, daarna etiquettetraining, zodat je jezelf niet voor gek zet bij de receptie, en als laatste een geschiedenisles over de triomfen en de rampen van koninklijke bruiloften uit het verleden, zodat de jouwe hopelijk in de kronieken van de eerste terechtkomen en niet in de tweede,’ voltooide vrouwe Gremlaine haar opsomming.

Agatha knarste met haar tanden terwijl haar dienstmeisjes haar kapsel en haar make-up in orde maakten, zoals de nimfen in de Roemkamer altijd deden. ‘Dansen, etiquette, geschiedenis... Het is net alsof ik weer op de School van Goed zit. Alleen kon ik op school tenminste tijd met mijn prins doorbrengen.’

Vrouwe Gremlaine keek op naar Agatha. Ze sloeg haar notitieboek zo hard dicht dat er een edelsteen van de rand van de spiegel sprong. ‘Goed,

aangezien je verder geen vragen hebt, zullen je kamermeisjes ervoor zorgen dat je op tijd aan het ontbijt zit,' zei ze, zich omdraaiend naar de deur. 'De koning wil dat ik zoveel mogelijk aan zijn zijde ben -'

'Ik zou Tedros vandaag graag zien,' drong Agatha aan. 'Zet dat alstublieft in mijn dagplanning.'

Vrouw Gremlaine verstijfde en draaide zich om, met haar lippen samengeperst tot een strakke rode streep. De kamermeisjes deinsden subtiel achteruit.

'Me dunkt dat je hem gisteravond al ruimschoots hebt gezien, tégen het protocol,' zei ze. 'De koning mag niet alleen in je kamer zijn voor de bruiloft.'

'Tedros zou het recht moeten hebben om me te bezoeken wanneer hij maar wil,' zei Agatha. 'Ik ben zijn koningin.'

'Nog niet, prinsés,' zei vrouw Gremlaine koeltjes.

'Maar wel na de bruiloft,' zei Agatha uitdagend, 'die ik vierentwintig uur per dag aan het plannen bent, als een of ander hersenloos wicht, terwijl ik liever bij Tedros zou zijn en hem zou helpen zijn koninkrijk te besturen. En aangezien u het hoofd van de hofhouding bent in dienst van de koning en de toekomstige koningin, is dat ongetwijfeld iets wat u kunt regelen.'

'Juist,' zei vrouw Gremlaine, terwijl ze naar Agatha toe liep. 'Het kasteel brokkelt af, je koning draagt een kroon die nog omstreden is, er zijn spionnen die jullie willen vermoorden, de voormalige koningin en haar verraderlijke ridder houden zich sinds de kroning schuil, en de *Paleis & Achterklap*, een rebels blaadje dat de monarchie omver wil werpen, betitelt je onder andere als "een met bladgoud bedekte beroemdheid uit een amateursprookje die is voorbestemd om Tedros nog meer schande te brengen dan zijn eigen moeder ooit heeft gedaan".'

Vrouw Gremlaine bleef vlak voor Agatha staan en glimlachte. 'En jij verlangt nog naar je schooldagen en de tijd dat je een kusje kon stelen op de gang met het klassenhoofd.'

'Nee. Zo zit het helemaal niet. Ik wil hem helpen,' zei Agatha, half stikend in het zware parfum van haar hofdame. 'Ik ben me volledig bewust van de problemen waarmee we kampen, maar Tedros en ik horen een team te zijn -'

‘Waarom heeft hij dan nog nooit gevraagd of hij jónú kan zien?’ vroeg vrouwe Gremlaine.

Agatha kromp ineen.

‘Afgezien van het moment van zwakte gisteravond, waarvan hij me heeft verzekerd dat het niet nog een keer zal voorkomen, heeft de koning je naam niet één keer genoemd.’

Agatha zei niets.

‘Ik vrees dat koning Tedros iets belangrijkers te doen heeft, namelijk de reputatie van Camelot herstellen vóór de bruiloft,’ vervolgde vrouwe Gremlaine. ‘Een bruiloft die zo schitterend, zo gedenkwaardig en zo inspirerend moet zijn dat hij een eind zal maken aan alle twijfels die door die vernederende kroning zijn ontstaan. Een bruiloft die, volgens een eeuwenoude traditie, door de toekomstige koningin georganiseerd moet worden. Dat is jouw taak. Zo kun je de koning helpen.’

Ze boog zich naar voren tot haar neus die van Agatha bijna raakte. ‘Maar als je wilt dat ik tegen koning Tedros zeg dat je je te goed voelt voor je verantwoordelijkheden, en dat je moeilijk doet over iedere beslissing die we nemen, tot aan de kleuren van je garderobe, het belang van baden en je voorkeur in schoeisel aan toe, en dat je nu van hem verlangt dat hij zijn inspanningen om zich als koning te bewijzen onderbreekt zodat jij het gevoel hebt dat je bij een team hoort... Ga je gang, prinses. We zullen zien wat hij te zeggen heeft.’

Agatha slikte, en haar hals werd vuurrood. Haar blik dwaalde omlaag naar haar zware schoenen. ‘Nee... Dat hoeft niet. Ik zie hem vast morgen wel,’ zei ze zacht, terwijl ze weer opkeek.

Vrouwe Gremlaine was echter verdwenen. Alleen haar pastelkleurige hulpjes waren er nog, klaar om Agatha naar een ontbijt te leiden dat ze in tien minuten weg zou moeten werken.

Halverwege de dag had Agatha zin om ervandoor te gaan.

Wekenlang had ze alles met een geforceerde glimlach verdragen – iedere dag dezelfde saaie routine van het inspecteren van duizend plaatskaartjes, taarten, kaarsen en bloemstukken, ook al zagen ze er in haar ogen allemaal hetzelfde uit en zou ze met alle plezier in een vleermuizengrot met Tedros trouwen. Dat zou zelfs haar voorkeur hebben, want daar was geen

ruimte voor gasten. Deze eentonigheid werd nu en dan onderbroken door optredens voor 'Beeldschoon Camelot', een door de koningin geleide campagne om geld in te zamelen voor de reparaties aan het kasteel, dat na de dood van koning Arthur ernstig in verval was geraakt. Agatha stond helemaal achter deze zaak en kon een hoop onzin verdragen – ze was tenslotte vriendinnen met Sophie – maar vrouwe Gremlaine leek zich te hebben voorgenoemen om haar dagelijks te vernederen met het programma, of het nu was door haar het volkslied te laten zingen bij de Woods Rugby Cup (zelfs de spelers van Camelot sloegen hun handen voor hun oren) of een stier te laten berijden op de Lentemarkt (het beest wierp haar in een berg mest) of haar door de hoogste bieder te laten kussen bij een Zoen-de-Prinsees-veiling (een tandeloze zwerver die volgens vrouwe Gremlaine eerlijk had gewonnen).

Guinevere had Agatha al gewaarschuwd voor haar nieuwe voogd. Vrouwe Gremlaine was al hoofd van de hofhouding geweest toen Guinevere getrouwd was met Arthur, tot zij en Guinevere ruzie hadden gekregen en Guinevere haar weg had gestuurd. Na de verdwijning van Guinevere en de dood van Arthur had de Raad van Adviseurs van de oude koning het bestuur over Camelot echter overgenomen, aangezien Tedros nog geen zestien was geweest, en die adviseurs hadden vrouwe Gremlaine teruggehaald. Nu Guinevere weer in het kasteel woonde, zou Gremlaine ongetwijfeld wraak willen nemen door controle uit te oefenen over de zoon van Guinevere en zijn nieuwe koningin. En het ergste was nog wel dat die ouwe bemoeial niet ontslagen kon worden tot de kroning van Tedros was bekrachtigd.

Agatha had haar best gedaan om vrienden te worden met haar hoofd van de hofhouding, maar vrouwe Gremlaine had van meet af aan een hekel aan haar gehad. Agatha had geen idee waarom, maar het was overduidelijk dat de vrouw niet wilde dat ze met de koning van Camelot zou trouwen. Het leek wel alsof vrouwe Gremlaine dacht dat ze Agatha, als ze maar hard genoeg haar best deed, zover zou kunnen krijgen dat ze de bruiloft af zou zeggen.

Ik ga nog liever dood, zwoer Agatha.

En dus was ze de laatste zes maanden iedere ochtend strijdlustig wakker geworden.

Maar vandaag was de dag waarop ze brak.

Eerst was er de bloemist, die Agatha's gezicht in de loop van een uur in zoveel stinkende boeketten duwde dat ze er met rode ogen en een druipeus vandaan kwam. Daarop volgden zes kleermakers die haar tientallen soorten linnengoed toonden die er allemaal precies hetzelfde uitzagen. Toen stond ze de verslaggever van de *Camelot Koerier* te woord, een misselijkmakend opgewekt meisje genaamd Bettina, dat arriveerde met een rode lolly in haar mond.

'Vrouwe Gremlaine heeft je antwoorden al van tevoren opgeschreven, dus laten we gewoon gezellig wat kletsen,' kwetterde het kind, voordat ze een spervuur van schrikbarend persoonlijke vragen op Agatha afvuurde over haar relatie met Tedros: 'Wat draagt hij 's nachts?' 'Heeft hij een koosnaampje voor je?' 'Betrap je hem er ooit op dat hij naar andere meisjes kijkt?'

'Nee,' antwoordde Agatha op die laatste vraag. Ze wilde er 'zeker niet naar lelijke wichten als jij' aan toevoegen, maar ze wist zich bijna een uur lang te beheersen tot ze er echt genoeg van had.

'Willen jij en Tedros kinderen?' lispelde Bettina.

'Hoezo? Ben je op zoek naar ouders?' snauwde Agatha.

Daarmee zat het interview erop.

Ze verloor bijna voor de tweede keer haar zelfbeheersing bij de fundraiser van de Spanselclub, waar ze *De Leeuw en de Slang*, een beroemd sprookje uit Camelot, moest voorlezen aan rijke verwende kinderen die haar continu onderbraken omdat ze het verhaal al kenden. Daarna sleepte ze zich door de selectie van bruidsduiven in de dierentuin, en nu zat ze zwetend en doodmoe in haar rijtuig, op weg naar de wals- en de etiquetteles van die middag, en had ze moeite haar tranen te onderdrukken.

De koning heeft je naam niet één keer genoemd, klonk de stem van vrouwe Gremlaine in haar hoofd.

Ze had geprobeerd zichzelf voor te houden dat die bemoeizuchtige heks had gelogen. Ze wist echter dat dat niet zo was.

Steeds wanneer ze Tedros de afgelopen paar maanden in het kasteel tegen het lijf was gelopen, had hij iets gemompeld over hoe mooi ze eruitzag of hoe fraai het weer was of dat hij hoopte dat haar vertrekken haar beviel, waarop hij steevast als een geschrokken eekhoorn weg was geschoten.

De avond daarvoor, in haar kamer, had ze hem voor het eerst gezien zonder de nepglimlach op zijn gezicht die haar vertelde dat ze niet moest vragen hoe het met hem ging omdat het prima met hem ging. Al was dat natuurlijk niet zo. En ze wist niet hoe ze hem moest helpen.

Ze depte haar ogen. Ze was naar Camelot gekomen voor Tedros. Om zijn koningin te zijn. Om hem terzijde te staan bij zijn hoogte- en dieptepunten. In plaats daarvan stonden ze er allebei alleen voor.

Het was duidelijk dat hij haar nodig had. Daarom was hij de vorige avond in haar armen gekropen. Waarom gaf hij dat dan niet gewoon toe? Diep vanbinnen wist ze dat het niet haar schuld was, en toch voelde ze zich afgewezen en gekwetst.

Killer krulde zich op tot een balletje op haar schoot, haar eraan herinnerend dat hij er was.

Ze wreef over zijn kale kop. 'Konden we maar teruggaan naar ons oude leventje op de begraafplaats, toen er nog helemaal geen jongens waren.'

Killer blies instemmend.

Ze staarde door het raam van haar blauw met gouden rijtuig terwijl het de Makersmarkt op rolde, de hoofdweg van Camelot Stad. Gezien de erbarmelijke toestand van het wegdek nam haar koetsier meestal de lange route terug naar het kasteel, maar ze waren al laat voor haar walsles en ze wilde geen slechte indruk maken op haar nieuwe leraar. Rond het rijtuig stooft het stof op van de ongeplaveide straten en dat ontnam haar het zicht op de felgekleurde tenten die allemaal een vlag droegen met het wapen van Camelot: twee adelaars die het zwaard Excalibur op een blauw schild flankeerden.

Toen het stof optrok, merkte Agatha echter het sterke onderscheid op tussen de rijke dorpelingen, die gehuld in dure jassen en sieraden door de hoofdstraat flaneerden, en de duizenden met vuil besmeurde, uitgemergelde boeren die in vervallen krotten in de steegjes woonden die uitkwamen op de markt. Koninklijke wachters patrouilleerden in deze sloppenwijken en hielden alle boeren tegen die te dicht bij de rijke burgers kwamen. Agatha schoof haar raampje omlaag om het beter te kunnen zien, maar de koetsier tikte met zijn zweep op het glas.

'Beter van niet, mejuffrouw,' zei hij waarschuwend.

Agatha duwde het raampje weer omhoog. Toen ze zes maanden gele-

den voor het eerst haar nieuwe koninkrijk was binnengereden, had ze dezelfde sloppenwijken gezien. Zoals Tedros toen had uitgelegd, had zijn vader Camelot een gouden tijdperk binnengeleid, waarin het welzijn van iedere burger was toegenomen. Na de dood van Arthur hadden zijn adviseurs echter samengespannen met de rijken en dubieuze wetten aangenomen waarmee ze land en rijkdommen van de middenklasse konden vorderen, waardoor zij in armoede waren geraakt. Tedros had gezworen om deze wetten te herroepen en de daklozen te compenseren, maar in het afgelopen halfjaar was de kloof tussen rijk en arm alleen maar groter geworden. Waarom was het hem niet gelukt? Had hij niet gezien hoe ernstig zijn vaders nalatenschap in verval was geraakt? Hoe kon hij zijn eigen koninkrijk zo verwaarlozen? Als zij koning zou zijn...

Ze blies haar adem uit. Maar ze was geen koning. Ze was nog niet eens koningin. En afgaande op de manier waarop Tedros zich de vorige avond had gedragen, was hij duidelijk net zo gefrustreerd als zij. Hij bestuurde Camelot in zijn eentje en hij had niemand om hem te helpen; haar niet, zijn vader niet, zijn moeder niet, Lancelot niet en zelfs Merlijn niet. Die laatste drie hadden ze het afgelopen halfjaar niet gezien.

Splut! Een smeuiġe zwarte klomp voedsel was tegen het raam gesmeten. Agatha draaide zich vliegensvlug om en zag een smerige boer staan die riep: 'ZOGENAAMDE KONING EN ZIJN BIJNA-KONINGIN!'

Plotseling ontdekten anderen in de sloppenwijken haar rijtuig en deden mee met het spreekkoor 'ZOGENAAMDE KONING EN ZIJN BIJNA-KONINGIN' terwijl ze het rijtuig bekogelden met voedsel, schoenen en handenvol aarde. Haar koetsier joeg de paarden op, zodat ze van de markt galoppeerden.

Agatha's bloed kookte van woede. Het liefst zou ze uit het rijtuig springen en die lomperiken vertellen dat dit allemaal niet haar schuld was, of die van Tedros – de sloppenwijken niet, de kroning niet en dat het ooit legendarische koninkrijk in verval was geraakt ook niet. Maar wat zou ze daarmee opschieten? Als zij hongerig over straat zou dolen, zou ze dat haar en Tedros dan niet óók kwalijk nemen? Zij waren nu degenen met de macht, ook al hadden ze de val van het koninkrijk niet veroorzaakt. De armen en de hongerigen hadden geen oog voor het verleden, alleen voor het heden en de toekomst. Maar ze zat niet meer op school, waar je voor-

uitgang vast kon leggen in rangordes en een scorebord. Dit was het échte leven, en ondanks de armzalige resultaten tot nog toe waren ze twee tieners die probeerden om goede leiders te zijn.

Tedros probeerde dat in elk geval.

Zij was op weg naar een dansles.

Mokkend liet ze zich in het rijtuig de heuvel op rijden naar het witte hek van Camelot, dat de koninklijke wachters al openden voor haar komst. Het maakte niet uit dat het hek verroest was en dat de torens vóór haar verweerd waren en besmeurd met roet. Kasteel Camelot bood nog altijd een schitterende aanblik, zoals het daar lag op de ruige grijze kliffen boven de Woeste Zee. Onder de zomerzon hadden de witte torenspitsen een haast vloeibare schittering, en de ronde blauwe torentjes staken fier door de lage wolken heen.

Het rijtuig bleef staan voor een kloof in de rotsachtige ondergrond die naar de ingang van het kasteel leidde.

‘De ophaalbrug is nog steeds kapot van de kroning, mejuffrouw,’ zei de koetsier met een zucht, terwijl hij de paarden het koetshuis in stuurde. ‘We zullen de touwbrug moeten gebruiken om over te steken.’

Agatha sprong al zelf uit het rijtuig voordat de koetsier haar deur open kon doen. *Genoeg geklaagd*, dacht ze, terwijl ze over de wiebelige hangbrug liep die zelfs geëerde gasten moesten gebruiken tot het gênante probleem met de ophaalbrug kon worden opgelost. Tedros zeurde nooit wanneer ze eindelijk weer met z’n tweeën zouden zijn. Tedros jammerde niet dat ze een team moesten vormen. Tedros zette zich in voor zijn vólk, en dat zou zij ook moeten doen.

Misschien had vrouwe Gremlaine gelijk, gaf ze aan zichzelf toe. Misschien moest ze zich niet meer druk maken over alles wat ze als koningin níét kon doen en zich richten op dat ene wat ze wél kon doen. Misschien was een bruiloft vol liefde, schoonheid en goede bedoelingen wel de manier om na de kroning het vertrouwen van het volk in Tedros en haar te herstellen. Met de bruiloft konden ze de mensen laten zien dat de beste dagen van Camelot nog voor hen lagen... Dat het Lang en Gelukkig van haar en Tedros hen niet voor niets hiernaartoe had gebracht... Dat ze niet alleen een goede afloop konden vinden als koning en koningin, maar ook voor het volk, zelfs voor degenen die de hoop hadden opgegeven...

Met opgeheven hoofd stapte ze het kasteel binnen, vol goede moed voor haar bruidslessen en vastberaden om haar uiterste best te doen.

Dat wil zeggen, tot ze ontdekte wie de lessen gaf.